

→ k.kabai lóránt

Cső, Roland,

tőled fújhat a szél, mondtad egyszer, én meg napok óta tompa és bénult vagyok, s reggelre nem tudom, hogyan keljek föl, amikor rendre azzal ébredek, hogy nem szólhatok hozzád úgy, ahogy eddig; felkeljek-e egyáltalán. Rosszkedvű az ördög is, barátom, és most csak megilletődötten suhognak azok a szárnyak, már ha suhognak, mert nem kel szél, csak csöndek vannak.

Csönd a feltétel nélküli érdeklődésedről, figyelmedről, mellyel mindenkit megajándékoztál, s csak nagy nehezen vontad vissza, ha épp értelmetlen, legendás derűdről, sajátos iróniádról, mellyel még szorongásaid, démonaid is csapdába csaltad, és csönd irigylésre méltó fesztelenségéről, az öntörvényűségbe hajló, olykor az érdekeidet is semmibe vevő szabadságharcos attitűdjeidről. Itt rámszólsz, hallom a hangod: „mostmár veddél vissza!”

Ha egy kicsit bátrabb volnék, értelmetlen szavakat szólnék, és mennyire kevés ez is; hogy mennyire csodáltam ámulataid, amikor, mint írtad, soha nem voltál jobban Málik Roland; s hogy most már megmaradsz örökre annak a mosolygós barátnak, aki háta mögött a Nappal érkezik meg, mint ezen a 2006-os fényképen a füzesabonyi állomásra, de rajtad marad valami mélységesen mély titoknak a ruhája.

Szép ez a táj, szép vagy, világ, csak milyen kár, hogy immár csak másképpen élhet benne az Ámuló, a Mondó, aki bizonyosan nem járt itt hiába, s remélem, oda érkezett, ahová készült, legyen az néptelen part vagy mennybolt, amiből hullani kezd a hó — remélem, megtaláltad azt, ami megtart a magasban és a mélyben, hogy volt a semmin út, s nem csak a vad kékség mindenütt.

Hogy köszönhessek neked mégis mindig, amikor csak kedvem tartja, úgy, ahogyan csak te köszöntél: cső, Roland.